Sisi toob ta idust wälja,
Taewa laest päikest —
Ajab täht'de hulgad käima,
Mis ei paista tundjal'gi.
Rõõmuks, kuida näete päewa
Lendwad oma uhket teed,
Lahkuwad köik mitu ööd
Sellel', kes on pattu wõitja.

Tõe tules walge tema,
Tõe nõudjat meelitab!
Kaunatajat nagu ema
Mure tee pealt talutab;
Uhkest seisab usu mägi,
Ehitud ta lippuga,
Surnu kirstu prau läbi
Paistab ingli seltsis ta.
Inimesed! kaunatage
Teise elu pärast teal,
Üle taewa telgi seal
Tasub üks suur Jumal kätte.

Rõõm keeb pulma laua kausist —
Wilja iwa rammu seest
Rüüpab tige kannatamist,
Saab arg südant hirmu eest.

Wennad! tõuske, tõuske seisma,
Kui täis peeker ringis käib,
Et ta wahtu ajaks taewa
Selle auuks, kes köik täib.
Keda täht'de weerlemine,
Keda Seeraw kummardab,
Seda waimu teretab
Meie waimu palumine.

Mis wõib Loojal' wastu anda?
Õnnis on Ta sarnane!
Kurwastus ja waesus tulgu
Rõõmsatega rõõmule!
Iga wiha meelest mingu,
Saagu sõbraks waenlane!
Kui ta seädnudgi meil lingu,
Ei see puutku temasse!
Meie wõla-raamat lõpku!
Lõpku wiha ilma pealt!
Wennad! kõrgelt ülewelt
Mõistab Jumal jälle armu.

Raskes waewas kindlat südant!
Abi waga nutjatel'!
Tõeks saagu, mis suu luband!
Õigust sõbral', waenlasel'!

Eesti-maa rahwa Kalender 1890 , lk. 33